

adatott nekünk...”

Én meg csak hallgattam. Megérintett az élet boldog csodája. Hát lehet annál nagyobb csoda, minthogy boldogan élhetek akkor is, ha kis vacak bojtár vagyok, ha nyaklevessel jutalmazták önállósulási vágyaimat, ha a pénzt csak hírből ismerem? Látjátok, azóta bojtárkarácsonynak nevezem azt, amikor jó gyermekek, jó emberek népesítik be ezt az istállószagú barlangot, a Földet.

(2019.)

FARKAS ISTVÁN

ELŐLJÁRÓBAN...

Engedjétek meg nekem néhány előzetes gondolatot ez elé a könyvrészlet elé.

Heidegger Lét és idő-je, majd Gyurka bácsi KIO-ja után ez a könyv is, számomra a nehezebben emészthető könyvek közé tartozott. És be kell vallanom, végleg még ma sem emésztettem meg egyiket sem. Pedig ez egy „egyszerű mesekönyv”. Nehézsége nem a nyelvezete – persze az is, mivel Gurdjieff nem volt író -, nem a sok, szándékosan létrehozott idegen kifejezés – mivel azokat megszoktam az u.n. tudományos könyvekben -, hanem az ember teljes lényét – gondolkodását, érzelmét és állóképességét is – igénybe vevő és mozgósító figyelmes jelenlét fenntartása. A könyvet Gurdjieff kb. száz éve, kényszerből írta közel hat év alatt. Kényszerből, mivel meglátta, hogy az addigi gyakorlati kísérletei arra, hogy környezetében az általa hozott ősi gondolatok és gyakorlati módszerek elterjedjenek, nem vezettek számára megnyugtató eredményre. Pedig ezek szándéka ma is nagyon ismerősen hangzik. Ahogy egy helyen fogalmaz: „Ahhoz, hogy az ember keresztény legyen, először 'lennie' kell. Lenni ezt jelenti: a maga ura lenni. Ha egy ember nem ura önmagának, semmije sincs és nem is lehet semmije. És keresztény sem lehet. Ő csak egy gépezet, egy automata. Egy gépezet nem lehet keresztény.” Milyen ismerős szavak is ezek - számunkra...

Isten bocsánatát elnyerve Belzebub, egyik unokájával együtt hazafelé tart egy úrhajóval. Mivel rengeteg idejük van, unokája unszolására mesél azokról a „kalandjairól”, melyeket büntetése néhány földi tízezer év alatt élt meg a mi naprendszerünkben mivel - mondanom sem kell - itt töltötte büntetését.

A választott részlet néhány ma is aktuális kérdéssel foglalkozik: „egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítani”, a „zavaros logika” okai, akadályai és a jobbításra létrehozott „szövetségek” impotenciája és elhalásának okai.

G.I.GURDJIEFF

A MINDENSÉGRŐL ÉS MINDENRŐL, AVAGY BELZEBUB ELBESZÉLÉSEI

UNOKÁJÁNAK

43. FEJEZET

(részlet)

Drága nagyapa! A Föld-bolygó háromagyú lényei életfolyamatának különböző eseményeiről szóló részletes magyarázataidnak köszönhetően egy világos fogalom és megfelelő értés alakult ki bennem az ő meglepő pszichizmusokról. Ugyanakkor még mindig fennmarad bennem egy kérdés az egyik különös sajátosságukat illetően, amelyet nem tudok megmagyarázni magamnak és mely még a pszichizmusuk furcsaságát számításba véve is számomra illogikusnak tűnik. Gondolataim minduntalan erre a zavarba ejtő kérdésre térnek vissza és még amíg a dzsamdzsambalban a szent misztériumot ünnepeztük, akkor is erre összpontosultak.

A földi felelős korú, háromagyú lények életfolyamatáról szóló összes magyarázatod alapján jól megértettem, hogy bár a legtöbbjük, főleg a transzapalni perturbáció óta már csak egy teljesen automatikus értelmet birtokol, ugyanakkor még ezzel az automatikus értelemmel is olyan leleményességre képes, hogy bolygójukon a Természet mindenféle törvényét többé-kevésbé megismerve, közönséges életéhez még bizonyos hasznos tárgyakat is ki tud találni.

Ugyanakkor az összes elbeszéléseken, mint vérvörös csík fut végig az egyedül önük létező sajátosság felemlítése, hogy egymás létezését időszakosan, kölcsönösen elpusztítsák. Így drága Nagyapa, egyáltalán nem tudom megérteni, hogyan lehetséges az, hogy ilyen hosszú létezés alatt még nem váltak tudatossá e sajátosság borzalmáról és ezt még most is folytatják.

Lehetséges-e, hogy ez a folyamat sohasem tűnt számukra az egész Világegyetemben létező legszörnyűbb csapásnak, vagy ha minderről tudatossá is váltak, sohasem gondolkodtak róla, sem nem próbáltak módot találni a kiirtására?

Nagyon kérlek, drága Nagyapa, magyarázd el nekem, miért van ez így és hogy a pszichizmusuk különös oldalai közül melyek határozzák meg ezt a sajátosságot?

Miután ezt elmondta, Hasszin egy intenzív tudásvággyal teli tekintettel, várakozva nézett nagyapjára.

Válaszul unokája kérdésére, Belzebub egy ideig csendben, “lelkiismeret-furdalással” teli mosollyal nézte, majd mélyet sóhajtott és így szólt: